

בלבבי משכן אבנה

כל החומר המופיע בעלון זה חדש

למשל, האדם נקשר לחפץ מסוים, יש לו שלחן עתיק בבית שהוא ירש מסבו, והשלחן שוה עבורו הרבה יותר משווי האמיתי, וכן אדם שיש לו מזכרת המזכירה לו שהוא היה במקום פלוני. סיבת הדבר של התפיסה מדוע האדם נקשר לחפצים היא, שאם האדם תופס שהמציאות של אותו דבר היא תנועה, הרי שכל תנועה יש לה כיוון אחר, ד' רוחות השמים, כל דבר יש לו תנועה אחרת, ולכן הדבר מעורר בו את התנועה שאותו הוא עורר. אולם אם האדם תופס שכל המציאות של כל דבר רק מגלה את מה שנמצא בפנים, הרי שהדבר כמשל לאדם שהשתמש בכח חד פעמית, שכאשר הוא מסיים לשתות הוא משליכה, מחמת שהתפיסה היא שהאדם רואה בכל דבר את השורש של מה שהוא גילה, ולא את מה שמגלה.

כמו שנתבאר, כל מציאות היא חלקי המציאות השלמה, כלומר, היא באה לגלות את מי היא מגלה - את הבורא יתברך שמו. ודאי שיש גם מקום של חיבור לעצם מה שמגלה ולא רק למה שמתגלה, "חמרא דמרא וטיבותא לשקיא" (בב"ק צב ע"ב) [לא נכנס עתה לעומק ההגדרה], אולם יש להבין את עצם המציאות, על דרך כלל, כל ההתקשרות של בני אדם למה שהם קשורים, נובעת מכך שהם לא תופסים את הדבר שהוא בא לגלות משהו אחר, אלא הם תופסים את הדבר כמציאות לעצמו, ולכן הם נקשרים לאותו דבר.

כאשר האדם תופס שכל דבר כל מציאותו היא רק לגלות מציאות אחרת, אזי היחס לאותו דבר שגילה לו הוא יחס לגמרי שונה. עדיין הוא כלי שגילה לו דבר אחר, ובודאי יש לו מקום, אבל היחס אליו הוא יחס של דבר שרק מגלה את מי שאמר והיה עולם.

■ המשך בע"ה שבוע הבא - מסדרת דע את אמונתך_001_ הגדרת מהות האמונה והגדרת מציאות (שלוש עשרה העיקרים

לרמב"ם) בקול הלשון 1<2<3

מערכת המוחין כשלעצמה, ומערכת החושים, שהיא יותר נמוכה ממערכת המוחין, תופסת מה שהיא תופסת, כל מקום וכל אחד לפי ערכו, אבל שורש התפיסה שלה לא נובעת מאותו מקום שכל התפיסה היא שיש רק מציאות אחת, שהיא נקראת גילוי, וכל שאר המציאויות הם חלקי אותו גילוי. מכח המערכות הללו האדם תופס שיש הרבה מציאויות, וכל מציאות היא מציאות שפועלת כמציאות לעצמה.

ניתן דוגמא פשוטה לכך בעוה"ז. שלשה בני אדם, כל אחד עוסק בעמוד אחר שעליו העולם עומד, יש אדם שעושה חסד, יש אדם שמתפלל, ויש אדם שעוסק בתורה. אם האדם תופס במראה של עין, הוא יקרא לאחד "בעל תפלה", לאחד "בעל חסד", והשלישי "בעל תורה". אולם אם האדם תופס במערכת הפנימית, הוא תופס שהכל זה חלקי גילוי של אותה מציאות.

האמנם ודאי שיש פנים רבות לאותו גילוי, אבל אין יש אלא מציאות אחת, וכל חלקי המציאות הם הפנים של המציאות שלמה. המציאות השלמה היא רק גילוי, והחלקים של אותה מציאות היא גם כן רק גילוי. לפיכך, הנמצא בתפיסה זו, כל דבר הוא רואה כיצד זה מגלה את הבורא יתברך שמו ותו לא, אין שום חלקים אחרים בבריאה אלא אלו. זוהי התפיסה מצד "להאמין מציאות".

התקשרות לדברים מכח מערכת החושים והמוחין ומכח האמונה

כעת נבאר בעומק יותר מהו "להאמין מציאות". כאשר האדם רואה דברים, שומע, וכן ע"ז הדרך, הוא תופס את תנועת הדברים, כמו שנתבאר. אולם, כל זאת רק אם הוא תופס את הדבר מכח חמשת החושים ומכח המוחין. אבל אם הוא תופס את הדבר מכח האמונה, אזי הוא צריך לתפוס בכל דבר היות. היות - יש רק אחד, תנועות - יש רבים, אולם ההיות הוא רק אחד.

י"ג עיקרים

יסודות האמונה לרמב"ם

מערכת החושים והמוחין תופסים ריבוי מציאויות

ראשית כל, זוהי התפיסה וההגדרה שנקראת מציאות. לפ"ז נבין מהי התפיסה שנקראת "להאמין מציאות". לעיל נתבאר כוונת הדברים, לאדם יש כח הכרה מכח חמשת החושים, למעלה מכך יש מערכת של הכרה מכח מערכת המוחין, חב"ד, ולמעלה מכך יש כח של הכרה מציאות מכח אמונה. נתבאר שבעצם הכרת מציאות היא רק אמונה, הכרת מציאויות שמתגלה מכח ג' מוחין, והכרת מציאות שמתגלה מכח ה' חושים של עולם ההרגשה, היא לא מכירה את עצם המציאות, היא מכירה רק את תנועות המציאות.

מעתה נבין הגדרה יותר עמוקה מהו ההבדל בין הכרת האמונה להכרת המוחין והחושים. המוחין וחושים שתופסים ומכירים מציאויות כשלעצמם, הם לא תופסים שכל המציאות של אותו דבר היא רק לגילוי של מי שאמר והיה העולם. עין רואה, כשלעצמה היא רואה שלחן, כסא, מנורה. און שומעת, היא שומעת את ראובן, את שמעון, את לוי.

תפיסת המוחין ותפיסת חמשת החושים שתופסים ומכירים מציאויות, מסוגלים להכיר מציאות כביכול שהיא לא בהכרח מציאות שמגלה את מציאות הבורא יתברך שמו. ואפילו אם העין רואה את גילוי הבורא יתברך שמו, "וראו מי ברא אלה" (ישעי' מ, כו), אבל עצם התפיסה של הראייה לא תופסת שכל מה שקיים זה רק גילוי של מציאות הבורא יתברך שמו. הראייה תופסת שאפשר להתבונן ולראות גילוי הבורא יתברך, ואפשר גם לראות דברים אחרים. על זה בעומק נאמר "ולא תתורו וכו' ואחרי עיניכם" (במדבר טו, ט). (במדבר טו, ט).

פרק ההתבודדות | מרבינו אברהם בן הרמב"ם

ועל הטית החלק הדוחף בשלמותו כלפיו יתעלה אמר ישעיה (כ"ו, ח'-ט'): "לשמך ולזכרך תאות-נפש. נפשי אוירך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך",

יש את השלילה של "מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ" שהוא לא רוצה אחרים, הרחקת החלק הדוחף מכל מה שחוצה לו, והצד החיובי הוא: ועל הטית החלק הדוחף בשלמותו כלפיו יתעלה אמר ישעיה (כ"ו, ח'-ט'): "לשמך ולזכרך תאות-נפש. נפשי אוירך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך".

כאשר מתגלה באדם אור הנשמה הפנימית, אזי תשוקתו הטבעית היא אליו יתברך שמו, כמו תינוק קטן שמשתוקק לאמו, "כגמל עלי אמו" (תהלים קלא, ב). "אלה-י נשמה שנתת בי טהורה היא", "הוא טהור ומשרתיו טהורים" (נדה ל ע"ב), וכאשר מתגלה טהרה זו בעומק נפשו של האדם, מתגלה באדם התשוקה אליו יתברך שמו.

ואז, המצב הפשוט של נפש האדם הוא, ביום אמנם האדם פעמים יותר טרוד, ומכח הטרדות העומק הפנימי פחות מתגלה. אולם בלילה, שהוא זמן שינה לרשעים שהעולם שקט בשורשו, הגם שהיום גם זה באופן של "לילה כיום יאיר", אבל בשורש הדבר החושך גורם לידי כך שלילה הוא זמן של השקטה, "יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב" (תהלים קד, כג). ואז, אין את הרעש החיצוני, ואם האדם זך וטהור ואור נשמתו יצא מהכח לפועל, מתגלה בו: "על משכבי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי" (שהש"ר ג, א). ואז מה מתגלה שאהבה נפשי - "נפשי אוירך בלילה, אף רוחי בקרבי אשחרך". מכח תשוקת הנפש המתגעגעת לשורשה, המתגעגעת אליו יתברך שמו, בבחינת "ושבה אל בית אביה כנעוריה" (ויקרא כב, יג), היא משתוקקת לגילוי הבורא יתברך שמו.

לכן, אפילו במשך היום שהאדם טרוד, אם לפתע הוא שומע את שמו של הקב"ה, הרי שמתקיים בו לשון הפסוק: "לשמך ולזכרך תאות נפש". בלילה כאשר האדם פנוי לגמרי, הרי שמתגלה בו: "נפשי אוירך בלילה, אף רוחי בקרבי אשחרך". אבל אפילו בזמן שהאדם יותר טרוד, ברגע שמזכירים לו את מציאות הבורא, כדברי הרמב"ם הידועים שיש לאדם מזכירים הרבה שיזיכרוהו את הבורא יתברך שמו, מוזהו בפתחו, תפילין בראשו, וכן ע"ז הדרך, על זה נאמר "לשמך ולזכרך תאות נפש".

■ המשך בע"ה בשבוע הבא - מתוך סדרת שיעורים על ספר "המספיק לעובדי ה'" מרבנו אברהם בן הרמב"ם

פרק ו' | האופן למעשה של צירוף היראה והתורה.

ולכן, אילו עסק התורה היה רק חכמת המח כשלעצמה, היה צורך להבין יותר מדוע נצרך יראת ה' טהורה של טהרת הלב, אבל מכיון שברור הדבר שעיקר עסק התורה הוא לא רק השכלה שבמח, אלא הוא באופן של "לבי ראה הרבה חכמה" - חכמת לב, שכידוע מדברי רבותינו שהתורה מסתיימת באות ל' - "לעיני כל ישראל" ומתחילה באות ב' - "בראשית", כי כל ענינה הוא חכמת לב.

ולכן עיקר הטהרה חלה מכח היראת ה' טהורה שמטהרת את ליבו ולולא שהאדם מכין את עצמו ביראת ה' טהורה לעסק התורה, הרי שעל אף שמוחו ומחשבתו עוסקים בדברי תורה ואפילו בעומק עיונה של תורה, אבל אם זהו רק שכל לבד, אז זה בחינת "חכמתו מרובה ממעשיו"!! התורה אינה בוקעת למעמקי ליבו, ואם האדם עוסק בתורה בלי טהרת הלב אזי ליבו נשאר לב ערל, לב ריק מתורה!!

וחס ושלוש זוהי צורה שמתגלה הרבה, שיש אופן שהשכל שבמח מלא וגדוש בתורה, אבל הלב ריקן, ריקן מתורה!! ומדוע הוא ריקן מתורה? מחמת שכל זמן שהאדם לא מטהר את ערלת הלב, "ומלתם את ערלת לבבכם" הרי שיש ערלה שהיא אוטמת ומכסה את ליבו של האדם, והערלה הזו גורמת לידי כך שעסק התורה שהוא יגע ועמל בה נשאר אצלו באופן של שכל ומח ולא בוקעת למעמקי הלב!! ועל זה נאמר, שאם "חכמתו מרובה ממעשיו, באה רוח ועוקרתו", ומדוע? כי חסר את כל הצורה הפנימית של עסק התורה שיהיה באופן של מחשבה שמשלשלת מן המח למציאות ליבו של אדם.

כאשר מסתכלים על עסק התורה במבט של מח ושכל בלבד, הרי שיש אולי תימה למה נצרך הכנה של יראת שמים לעסק התורה! ואפשר לענות באופן כללי מחמת שהתורה היא קדושה וטהורה לכן צריך קדושה וטהרה.

אבל כאשר מביטים מבט אמת על כל עסק התורה שעניינה חכמת לב, אז מבינים ברור שההכנה לעסק התורה היא טהרת הלב, וחוזר חלילה!! הוא מכין את עצמו בטהרת הלב, ועמל בתורה, ועל ידי כך נכנסת התורה לליבו ומטהרת אותו יותר, וחוזר חלילה, שהוא מטהר את ליבו קודם הלימוד, והלימוד חוזר ומטהר את ליבו כי הוא נכנס ללב, ועל ידי כך זה גלגל החוזר שליבו נעשה טהור יותר וטהור יותר ויותר.

"על כל פנים זמן מועט בטהרת הלב" - כי טהרת הלב נצרכת לאדם על מנת שכל התורה שלו תהיה תורת מציאות של לב!! ■

המשך בע"ה בשבוע הבא - מתוך קובץ שיעורים על ספר נפש החיים שער ד'

אות יד'

החלק השני של העבודה, היא להיות שלם לגמרי. אמנם, כיצד אפשר להיות שלם לגמרי, הרי הוא בורא ואנו נבראים, הוא אין סוף שלם, ואנחנו חסרים. תשובה לדבר, לכן עבודת האדם היא להיות בטל ודבוק לבורא יתברך שמו, וכשהוא בטל ודבוק לבורא יתברך שמו, כעת הוא הופך להיות חלק ממצויאות השלמות של הבורא יתברך שמו.

זהו בעומק שני ההגדרות היסודיות של עבודת כל האדם עלי האדמות.

נחזור ונחדד שוב את הדברים, כעת אנו עוסקים ביסודות, ואט אט יתבארו הדברים. החלק הראשון הוא, שהאדם יהיה שלם לפי מדרגתו שלו. כל אדם יש לו מדרגה שלמה שאליה הוא יכול להגיע, והוא נולד חסר גם ביחס למדרגה שלו. לדוגמא, תינוק שנולד, אינו יכול לדבר, הרי שהוא חסר גם ביחס למדרגה שלו שהוא לא יכול לדבר, כאשר הוא גדל ומתחיל לדבר, הוא השלים את עצמו.

כאשר הוא נולד יש לו מוחין דקטנות גמורים, כאשר הוא גדל וזוכה להרחיב את המוחין שלו, עדה יכן הוא צריך להרחיב את המוחין שלו, וכי כמו האין סוף יתברך שמו, הרי "לית מחשבה תפיסא ביה כלל", אי אפשר להשיג את חכמתו ית"ש. א"כ, כמה חכמה כל אדם צריך להשיג. בהגדרה כוללת - "כל אשר בכחך עשה".

אבל לא זו ההגדרה המדויקת, ההגדרה המדויקת היא, "ותן חלקנו בתורתך", כל אחד יש לו חלק שלו, החלק הזה הוא החלק שקיבל מהר סיני בכללות, וכמו שאומרת הגמ' בנדה (ל ע"ב) ומבארים רבותינו, שבכל גלגול וגלגול מלמדים את האדם במעי אמו את חלקי התורה שהוא צריך להבין בגלגול הזה. יש את החלק הכולל ממעמד הר סיני שכל אחד קיבל, ויש את החלק שכל אחד לומד כאשר הוא נמצא עובר במעי אמו. ביחס לכך העבודה היא, שהאדם נולד חסר ביחס לעצמו והוא צריך להשלים את עצמו ביחס לעצמו.

במאמר המוסגר, לפי זה נבין היטב, בני אדם שלא עוסקים להשלים את עצמם, אלא הם עוסקים ללמוד תורה, לקיים מצוות, האופן שלפיו הם לומדים תורה, זהו לפי החברותא, לפי מה שקורה בכלל, לפי מה שהם התרגלו, ולכן הם לא עוסקים בכלום כמעט. ביחס לבורא הרי תמיד הוא ישאר חסר ולא יגיע לדבקות, ביחס לעצמו הוא לא משלים את החלק שהוא חסר, וא"כ מה שהוא עוסק בו זהו דמיון בעלמא. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - מתוך סדרת

פרק ד' | כח ההתבוננות

תפיסת כללות ופרטות בכח הציור

תפיסות אלו מתגלות גם בכח הציור, עליו למדנו בפרק הקודם. שהרי בתחילה, כאשר הקטן רואה תמונה (המצוירת במציאות או בדמיונו), הוא אינו רואה את הפרטים שבה אלא כל מה שהוא רואה זה רק דבר אחד - תמונה. כאדם הרואה את השמים מקשה אחת. שלא כאדם גדול הרואה ציור, שהוא רואה את כל הפרטים שבו, כגון עצים, שמים, מים, וכדו', הקטן לעומתו רואה בעצם מקשה אחת והצטיירות אחת. זו תפיסת הכללות שבחכמה הנמצאת בתחילה אצל הקטן בכח הציור. (ואין זו כראיה של החכמה העליונה, ששם האדם רואה את הפרטים כאחד ע"י ראיית המאחד שבהם).

וכשהוא גדל, ומתחילים להצטייר אצלו דברים יותר בפרטות, מתחילה נקודת ההבדלה שבבינה לראות פרטים. זה מתחיל הן באופן המוחשי ממש, כמו שהוזכר בפרק ב' בשכל המעשי, שכשהוא משחק במשחקים וכדו' הוא מבין לאט לאט שיש כמה סוגים של משחקים. והן בשכל הדיברי, כשמלמדים אותו אותיות, שאז כבר ישנה הבדלה ברורה שזו אות א' וזו אות ב' וכו'. יש לו תפיסה של פרטות, אך הוא תופס כל פרט כפרט לעצמו.

התבונה התחתונה בבחי' הנותן לשכוי בינה

א"כ, תפיסת הקטן בתחילה היא תפיסת כללות מוחלטת, שכל מה שהוא רואה זה דבר אחד, ובהדרגה מתרחבים הדברים אצלו לתפיסת פרטות.

הכח הפנימי המניע את גילוי תפיסת הפרטות היא הבינה, וכלשון הברכה שאנו אומרים "הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה". והדבר מדוקדק, שהרי שכוי הוא תרנגול בעל נפש בהמית, וזו התפיסה ששייכת אצל הקטן - תפיסת התבונה התחתונה. הוא לא נמצא עדיין בבינה העליונה, אלא הבינה אצלו בבחי' "נמשל כבהמות נדמו", הוא אמנם מתחיל להבין ולהבחין בין דברים, אך תפיסה זו של בינה היא מעין התפיסה של הנותן לשכוי בינה, שזו תפיסה שונה של הבנה הנמצאת במדרגת הנפש הבהמית ומתגלה בעיקר אצל בעלי חיים.

בתפיסה הזו הקטן מתחיל להבין מעצמו נקודות של הבדלה, הוא פוגש עוד ועוד דברים ובהדרגה הוא מתחיל להבדיל ביניהם. בתחילה התפיסה שלו היתה באופן שכל פרט הוא השליך לכללות האחת. כאשר התחילה תפיסת הפרטות והוא תפס שיש עוד דבר בבריאה, וכאשר התרחבה אצלו התפיסה שיש עוד דבר, וכך לאט לאט מתרחבים הפרטים ונוצרת נקודת החלוקה, אך עדיין כל תפיסת הפרטים והחלוקה ביניהם היא בתפיסת הנפש הבהמית של "הנותן לשכוי בינה" וכו'. זוהי צורת הגדילה וסדר הכוחות בנפשו של הקטן.

אבד | העדתי בכם היום את השמים

כתיב (דברים ד, כו) העדתי בכם היום את השמים ואת הארץ, כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה, לא תאריכין ימים עליה, כי השמד תשמדון. כי יש אריכות ימים והיפוכו קיצור ימים בחיי האדם, ויש אריכות ימים וקיצור ימים ביחס לישיבה על ארץ א"י. ומעין כך כתיב להלן (שם לב, כח) הגדתי לכם היום כי אבד תאבדון, לא תאריכין ימים על האדמה אשר אתה עבר את הירדן לבוא שמה לרשתה. וכן (שם יא, יז) ואבדתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר ה' נתן לכם.

והבן, שכל ארץ יש לה גבולותיה, ואם יש רצון להרחיבה עיקרו ע"י מלחמה. אולם א"י הנקראת ארץ הצבי, כי מתרחבת לפי יושביה כמ"ש (גיטין נו ע"א) א"ל ארץ צבי כתיב בה, מה צבי זה אין עורו מחזיק את בשרו, אף א"י בזמן שיושבין עליה רווחא, ובזמן שאין יושבין עליה גמדא. והרי שבעצמות מקומה ומהותה של א"י, יש תכונת אריכות וקיצור. ולכך המקימים מצות בכלל ומצותיה בפרט, דבקים בכח הרחבתה, ולכך מאריכין ימים עליה, משא"כ להיפך, שייך הקטנה וצמצום בא"י, וכאשר אין עושין רצונו של מקום דבקים בכך.

אולם יש שורש לצמצום זה בקדושה כמ"ש (חולין צא ע"ב) מלמד שקפל לכל אר"י והניחה תחת יעקב אבינו, שתהא נוחה ליכבש לבניו. והוא בבחינת מעט המחזיק את המרובה, מיעוט בכמות וריבוי באיכות.

ועיין בספר השרשים לרד"ק ערך צבה, שנקראת כן מלשון רצון, שבארמית לשון צבי, רצון, כמ"ש (דניאל ה, יט) די הוה צבי הוה קטיל. וזהו רצון מלשון ריצה שע"ש נקראת ארץ, כמ"ש (ב"ר ה, ח) ויקרא אלקים ליבשה ארץ. למה נקרא שמה ארץ, שרצתה לעשות רצון קונה. ובאור החיים איתא שנקראת ארץ מפני שכל רצונו לעלות לשמים. ומאידך לשון ארץ - צר-א. צמצום, והוא הדבר והיפוכו שיש בא"י. ולכך כתיב אבד תאבדון מהר, וכן אבדתם מהרה, מהר דייקא, מכח תנועת הרצון שרץ שמתהפך מרצון שרץ להתרחבות לרצון שרץ מהר לצמצום דקלקול ח"ו.

כתיב (דברים כו, ה) וענית ואמרת לפני ה' אלוקיי, ארמי אבד אבי, וירד מצרימה, ויגר שם במתי מעט, והי שם לגוי גדול עצום ורב. ועיין ספרי, וכן מדרש תנאים שם, לכן הארמי בקש לאבד את אבא, מלמד שהלך אבינו יעקב לארם ע"מ לאבד מן העולם, ומעלה על לבן הארמי כאילו אבדו. ומעין כך במשנת רבי אליעזר, וכן את מוצא בלבן ארמי אבד אבי, וכי הרגו, אלא כיון שחישב להרגו כאילו עשה. והרי אין הקב"ה נפרע מן

פרק ב' | קשר חיצוני ופנימי

שלבי העבודה להכיר את עצמו

העבודה להכרת עצמנו בנויה משלבים, ועל מנת שצורת העבודה שלנו תהיה באופן בנוי של הדרגה ולא בדלוג אנו צועדים שלב ע"ג שלב.

בשיעור הקודם העבודה הייתה: זיהוי וברור הקשרים שיש לכל אחד ואחת עם אותם **שמחוצה לו** מלמעלה מהצד ומלמטה, הדירוג ביניהם, והברור מהו הקשר החזק ביותר. זהו תחילת מהלך העבודה בהכרת הנפש.

בשיעור זה שהוא השלב השני של העבודה להכרת הנפש אנו עוסקים **בקשרים הפנימיים של האדם לעצמו** בהם המערכת של הרצונות והמערכת של תכונות הנפש.

לפני שנעבוד על שלב הכרת תכונות הנפש שהוא השלב הפנימי צריך לעבור את שלב הכרת הרצונות שביחס לתכונות הנפש זהו קשר חיצוני. העבודה על שלב הכרת הרצונות היא לא ע"מ להישאר בו אלא ע"מ לעבור אותו ולהגיע דרכו פנימה כדוגמת פרוזדור וטרקלין שצריך לעבור בפרוזדור ע"מ להגיע לטרקלין שהוא העיקר.

ולכן בעבודה המעשית בשיעור זה אנו עוסקים בשלב השני בחלק של קשר האדם עם עצמו ע"י רצונותיו. ונדע שביורר מערכת הרצון של האדם היא אבן יסוד גדולה להכרת האדם את עצמו.

העבודה המעשית בהכרת הרצונות

לכל אחד ואחת מאתנו ישנם רצונות רבים, לחלקם אנחנו יותר מודעים ולחלקם אנחנו פחות מודעים, ואת כולם צריך לברר, ולכן למעשה מומלץ -

א.שכל אחד ואחת יקח דף ועט ויכתב את כל הרצונות שהוא רוצה, כמובן שא"א להגיע לכל הרצונות כולם, אבל כל אחד ואחת לפי מה שהוא מכיר את עצמו רושם את הרצונות שהוא רואה ומכיר שיש לו בתוך עצמו. (במסגרת שיעורים זו מומלץ לעשות זאת במשך חודש)

בשעה שהאדם יושב בזמן שקט הוא בוודאי יזהה לפחות חלק מהרצונות וירשום אותם, וכן במשך היום בכל פעם שמתעורר עוד סוג של רצון שלא חשבנו עליו בתחילה נרשום אותו, לאט לאט האדם מגלה עוד ועוד רצונות שקיימים בעומק הנפש אלא שהוא לא שם ליבו אליהם והוא רושם אותם וכך יצטברו אצל כל אחד ברשימה עשרות רצונות ואף מעבר לכך. אפשר לערוך את הרשימה בצורת חלוקה של רצונות רוחניים ורצונות גשמיים, או ע"פ חלוקה של רצונות טובים לעומת רצונות שאינם טובים.

ב. אחר שרשמנו את הרצונות שלנו אנו מנסים לערוך הדרגה ברשימת הרצונות, מהו הרצון הראשון הכי חזק שאני רוצה מהו הרצון השני, מה השלישי וכו' ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - מתוך קובץ שיעורים על תפקידן של בנות ישראל.

אבד | ארמי אבד אבי

האדם ע"י המחשבה אלא ע"י המעשה, וכו', רוצח שחישב להרוג, נטל את כל זינו ויצרו ולא השיג חבירו, זו מחשבה שיש עמה מעשה, מעליו עליו כאילו הרגו.

אולם רש"י שם כתב, ובשביל שחשב לעשות, חשב לו המקום כאילו עשה, שאומות העולם חושב להם הקב"ה מחשבה רעה כמעשה. ועיין אבן עזרא, רשב"ם ורד"ק שם. ועיין מקור לדברי רש"י, ירושלמי פאה, והובא בתוס' קדושין מ ע"א.

ובחזקוני שם פירש באופן שונה לגמרי, סרסוהו, יעקב איב הארמי, כשהיה הוא בארם (נקרא ארמי), היה אובד, פירוש עני בלא ממון.

ועיין רש"י הירש שם, "אבד" בלשון קל הוא תמיד פועל עומד. ופירושו: ללכת לאבוד. נמצא פירוש איבד: הולך לאיבוד, קרוב לאבדון, היה אבי, וכו'. הוא היה "אובד" לפי הערכת בני"א, חסר כל סיכוי לעתיד עצמאי, וכו', ירד אובד למראית עין.

ועיין שאר ישראל (לנצי"ב, פ"א ד"ה ועפ"י) ארמי אבד, לשון הוה, דמשמעו, שרצונו היה להאביד ולעקור מעט מעט, שלא ישאר זכרון יעקב, הלא היא אמונתו הטהורה והנאמנה.

ועיין תורה תמימה שם דהפעל אבד מורה לא רק על אבידה ממש, אך גם על טרדה וגלות ממקומו.

ועיין של"ה הק' (מסכת פסחים, מצה שמורה, קפד) כי לבן הוא בלעם (תנחומא ויצא יג), ובלעם היה לו אחיזה בכל העולמות. ועליו נאמר, ארמי אבד אבי וירד מצרימה, כי לבן הארמי ירד למצרים, כי הוא בלעם, ומצד אחיזתו בקש לעקור את הכל, שלא יהיה אחיזה לישראל. ועיין שם (בלק, תורה אור, ט) וכן רומז בתרגום יונתן, ארמי אבד אבי וירד מצרימה, על ענין זה שבלעם הוא לבן.

ועיין מאור ושמש (ויצא ד"ה ויאמר) ארמי אובד אבי, ר"ל, אבי לשון רצון, כמ"ש הכתוב (דברים כג, ו) ולא אבה. ר"ל שאבד הרצון של יעקב אבינו שלא יהא עובד את ה' לשמה, רק רצה לבלבלו שיעבוד שלא לשמה.

ועיין ליקוטי מוהר"ן (תורה יט, ד"ה ועץ הדעת) ולבן הארמי שהוא ארמי אבד אבי הנ"ל, רצה לינק מהקדושה ע"י התרגום, וע"כ קרא לו יגר שהדותא. ויעקב היה מעלה את התרגום ללשה"ק, וע"כ קרא לו גלעד בלשה"ק. ולפ"ז אובד אבי, לאבד כח יניקתו ולא עצמותו. ■ המשך

בע"ה בשבוע הבא - נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

חקת | ב-צ

ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו, אצבע, צב-אע. עיין רש"י הירש (נשא, פ"ז פסוק ג' ד"ה עגלת צב) "צב" קרוב אל סבב, והוא מורה כנראה על מחיצות המקיפות את חלל העגלה והמגינות על האנשים או על החפצים שבעגלה, עכ"ל. ובעומק נקרא כן מלשון נצב, עומד על עמדו, כמ"ש (בראשית לב, ז) "והנה קמה אלומתי וגם נצבה". ויתר על כן עומד בקומתו, וכך אמרו בזוה"ק (פנחס, רמב, ע"ב) והנה קמה אלומתי וגם נצבה, דרך תפילה מעומד. וכמ"ש רש"י שם, קמה אלומתי, נזקפה, וגם נצבה לעמוד על עמדה בזקיפה ועי"ש בשפתי חכמים, וגם נצבה, לעמוד כן תמיד כן על עמדה בזקיפה. והוא בחינת מבצר, עומד על עומדו בתוקף.

ומהות עמידה בזקיפה הוא התקשרות לשורש העליון, וכיון שנקשר לשורשו העליון ע"י כן שורשו העליון אוהזו, ודין גרמא ליה לעמוד תמיד בזקיפה. וזש"כ (שם כח, יב) והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, וגו' והנה ה' נצב עליו, וגו'. והיינו מוצב ארצה, לתתא, וראשו מגיע השמימה נקשר לשורשו העליון, ומכח כך נצב ארצה. ולכך מיד כתיב והנה ה' נצב עליו, והיינו שנגלה שורש הכל ה' ית"ש שמכחו הוא נצב ועומד תדיר. והוא בחינת אצבע צב-אע, שע"י אצבע מחוי לשורשו כמ"ש בשלהי בתענית שכל אחד מראה באצבעו ואומר זה ה' קיינו לו והיינו שע"כ נקשר לשורשו, ואזי ה' נצב עליו. והוא בחינת שם צבאות, שהוא ית"ש נצב על נבראיו. והוא בחינת ביצה, צב-יה, כי הנוול הגמור באפרוח נעשה בריה לעצמו ונבדל משורשו, אולם הביצה אינה ולד גמור ועדיין לא נתנתקה משורש מקורה המולידה. ושורש הכל הוא בחינת רצון, ונקרא בארמית צבי, רצה, כי הרצון ע"י הכל ניצב, כפי גדרי הרצון. וכאשר הרצון מתפשט לתתא, רצון-רץ, נעשה לתתא פרוז, בחינת רצ-צר, הפרטים נעשים כצרות זו לזו, ובזה מושרש בהם עומק הפרוד. ואזי מכח הארת הרצון, "צבי" נעשה קיבוץ קבץ, ק-צב. והוא אור הגאולה, מקבץ נדחי עמו ישראל. ואזי נעשה בחינת משבצת, שיבוץ, שבץ, ש-צב, שכל אחד מן הפרטים שנקבץ מסתור ועומד ומשובץ במקומו, לפי הארת השורש. והארה זו בחינת צהוב, צב-הו, בחינת "צהבו פניו", צהוב הארה.

והיפך כן הוא הגלות, ונעשה ע"י נבוכדראצר, אותיות צב בקרבו, שבא לבטל יציבות זו, וניתוק בני"י מארצם, הוא בחינת חצב דקלקול, חצב, ח-צב, מנתקם מן מקום יציבותם. והבן שיש יציבות מכח הארת השורש כנ"ל, ויש יציבות מכח דבקות בארעא, בחינת "והארץ לעולם עומדת". והוא בחינת רבץ, ר-צב, שרובץ ודבק בארעא. והוא בחינת מצבה כמ"ש אצל יעקב ועוד, שענינה לקבץ את כל החלקים מצד קביעות בארעא. וזוהי מצבה שנותנים ע"ג המת, לקבץ כל חלקי חייו שנתפזרו בארעא. וזהו בחינת בצק, בצ-ק, שתחילה יש מים וקמח, וכל גרגיר בקמח עומד לעצמו, אולם ע"י תערובת במים ולישה נעשב בצק שמציף את כל החלקים יחדיו. היפך בצע, צב-ע, שמחלק הדבר לחלקיו.

ושלמות הארה זו מתגלה במשכן שנעשה ע"י בצלאל, צב-לאל, כלומר מצורף ע"י התקשרותו לאל, אליו ית"ש. ויתר על כן מתגלה בא"י שלמטר השמים תשתה מים, היפך בצורת, שנתנתק ממקורו. וכח זה יכניע את שרו של עשיו שעתידי שעתיד לבא מבצרה, כמ"ש מי זה בא מבצרה וגו', ואזי יתגלה "צבי ואתרעי בן", ויתגלה היציבות השלימה. והוא ע"י חיבור הו"יה - אדנות גימטריא צב עם הכולל.

שרשי התיבות המרכיבות מאמר זה: אבצן, אצבע, קבץ, רבץ, בצע, בצר, בצרה, בוצץ, ביצה, בלשאצר, עצב, צבא, צבאות, בצורת, בצל, בצלאל, בצק, חצב, נצב, יצב, מבצר, מצבה, צבי, נבוכדראצר, קצב, צהוב, בוץ, יעבץ, שבץ, צבעון. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - נכתב על ידי הרב

שליט"א במיוחד לעלון זה

כתו

תגין כתרי אותיות. ועיין כתבי רמ"מ משקלוב (ספר רזא דמהימנותא פ"ז) אגרת מקבץ ת"ג - אר, עיי"ש. תג - אורות.

חכמה

כתיב (משלי פ"י, פ"ה) אגר בקיץ בן משכיל. ועיין ר' יונה שם, כי השכל מזרז אדם בעינים המחוייבים, וחסרון השכל ימנעו. ועוד. עיין רש"י הרש (כי תבא, פכ"ח, פל"ז, ד"ה אגר) אגר הוא גר, גור, לתלוש מן האדמה בתוספת אלף מיוחדת, לתלוש לצורך עצמו לתועלת עצמית. ומכאן אגרת, כתב שאדם הניח בו את המחשבות שהוא אסף ביחס לנושא מסויים. ועיין (שם) דברים פ"א, פ"ז) ואם אדם מגיע לכלל דעה מסוימת אך שומר אותה לעצמו, הרי הוא לוקח את פרי מחשבת לבו ומניח אותה במגורת תודעתו. וזו היא אפוא משמעות לא תגורו מפני איש, אל תשמרו דעתכם לעצמכם ממורא בשר ודם.

בינה

עיין תנחומא (וארא, ס"ב) דברי אגור בן יקה (שלמה). למה נקרא שמו אגור, שמאגר את התורה. בין, שהבינה. יקה, שהקיא. ולשון רש"י שם (משלי ל, א) דברי שלמה שאגר את הבינה והקיא. בינה, תפיסת הפרטים (לעומת חכמה, כללות). ולכך נקרא שאגר את הבינה, אגר את כל הפרטים. ועיין אלשיך שם, שאגר את התורה כל פרטיה ודקדוקיה. ועוד פירש שם, שאגר בינה על כל בני"א.

ובספר כד הקמח (פסח) כתב, אגור, שאגר חלציו לחכמה. ועיין רש"י (קהלת א, א) וי"א שהיה אומר כל דבריו בהקהל. וא"כ אגר את בני"א. ולכך יוסף שנתן עצה של אגירה, נאמר בו אין נבון וחכם כמוך, הקדים נבון לחכם. כי עיקר עצת אגירה מן הבינה, נבון.

דעת

משה דעת דקדושה, דעת המחברת, אוגרת. ועיין מגלה עמוקות (ואתחנן, אופן קצב) מאחר שאז החלות להראות את גדלך דייקא, באותיות השם להגדיל כח הקדושה בעולם ולהעביר כח אגרת בת מחלת, ואת יד"ך החזק"ה שהוא בגימ' קט"ן, שהיה אז עדיין משה קטן כשהתחיל להעביר הממשלה מאגרת בת מחלת. ולכך ביקש אעברה נ"א וכו', נוטריקון נחמני אגרת, ר"ל אביי שהוא נחמני רצה אגרת להזיקו (עיין פסחים קיב ע"ב) כמ"ש אי לאו דמכרזו הזהרו בנחמני וכו'. הרי ששם שלו נחמני, רוצה אני לסלק מה שיסלק נחמני,

דהיינו מחנות (לשון מחנות - נחמני), אגרת בת מחלת, וזה הנצחון להעביר קליפת טומאה, הוא דוקא אם יכנס לא"י, שאזי יועיל לי זכותא דא"י.

חסד

אברהם - חסד. ושם אשתו הגר - אגר. ועיין כתבי הרמ"מ משקלוב (ביאורי הזהר, קפב) והוא משמש בד' נשים דיליה המושלים בד' תקופות השנה כמבואר בדברי הגאונים, והוא סוד אלמ"ן (ר"ת, א - אגרת. ל - לילית. מ - מחלת. נ - נעמה). וה"ה הגר, שהיא קרובה להקדושה מאד, הוא שורש לנפש הגר. והוא אגרת"ל הממונה על מדבר פארן, שממנו סוד אגר"ת הנקראת אגרת בת מחלת. והבן שבקליפה זו אגרת בת מחלת, ובקליפת נגה זהו הגר. ומצטרפת לקדושה לאברהם שהוא אב לגרים - אגר - הגר - גר. כנ"ל בשם הכתב והקבלה. ועיין מדבר קדמות (אות א) אגרת בת מחלת. ראיתי שכתב הרב הגדול מהר"י טאייטאצק זלה"ה, בשם המקובלים, ותקח לו אמו אשה מארץ מצרים (פסולת דאברהם, ישמעאל, מהגר) היא בת כשדיא"ל המכשף המצרי, וגרשה ישמעאל במצות אביו והיתה מעבורת וילדה מחלת, והאם והבת נשתתפו במדבר ההוא מלא כשפים, ורוח אחד שולט עליו, אגרת"ל, ונמשך הרוח אצל מחלת שהיתה יפה מאד ונתעברה וילדה בת וקראה אגרת ע"ש הרוח, ואח"כ יצאה מחלת מהמדבר והיתה אשת עשו, ואגרת בתה נשארה במדבר.

גבורה

כתיב (דברים א, יז) לא תגורו מפני איש. ואמרו (סנהדרין ו ע"ב) רבי יהושע בן קרחה אומר, מנין לתלמיד שיושב לפני רבו וראה זכות לעני וחובה לעשיר, מנין שלא ישתוק, שנאמר לא תגורו מפני איש. לא תכפו ותאגרו דבריכם מפני פחד איש, כמ"ש (ז ע"א) לישנא דכנושי, שנאמר ויין לא תשתה ולא תאגר, אגרה בקיץ מאכלה, אגר בקיץ. ועיין רש"י שם, לא תגורו, לא תכניס דבריך מפני איש, לשון (משלי י, ה) אוגר בקיץ. ובעומק לשון כפול. לשון פחד, ולשון אסיפה. מתוך הפחד, אוסף דבריו אל תוך עצמו ואוגרם לעצמו. ועיין מזרחי שם, כאילו אמר לא תאגרו, וחסר אלף. וע"ש כן נקרא אגרוף, שאוגר את כל אצבעותיו יחד, ועי"כ נעשה תוקף וגבורה.

תפארת

קו אמצע מכריע בין ימין ושמאל, ובין בעלי דין. וכתיב (דברים א, טז) ושפטתם צדק בין איש ובין אחיו, ובין גרו. ודרשו

נקרא אגרת. ועיין ספר השרשים לרד"ק (ערך אגרת) ואגרת פתוחה (נחמיה ו, ה) ענינה ידוע, והוא הספר השלוח, וגם היא לשון אסיפה, לפי שאוספין בה דברים הרבה נקראת המגילה אגרת. ועיין רש"י הירש (כי תבא פכ"ח פל"ז) אגרת, כתב שאדם הניח בו את המחשבות שהוא אסף ביחס לנושא מסוים. ועיקר כח המחשבה נאגר בחלום הלילה שאז עולים העשנים למוח, כנודע, ונאגר יחד כל המחשבות. ואמרו (ברכות נה ע"ב) ואמר ר' חסדא, חלמא דלא מפשר כאגרתא דלא מקריא. ואמרו שם (נו ע"א), בר הדיא מפשר חלמיה הוה, מאן דהיב ליה אגרא מפשר ליה למעליותא, ומאן דלא יהיב ליה אגרא מפשר ליה לגרעותא. והבן שמי שנתן לו שכר, "אגרא", נעשה אגרת דמקריא. ומי שלא נתן לו "אגרא", נעשה אגרת דלא מפשר, הכל מעורב. באופן של בלבול. ועיין כתבי המ"מ משקלוב (ביאורי הזוהר קפ"ד) ומסוד אגרת בת מחלת נמשך סוד אגרת, גזירות רעות, ונמחלו עונות ישראל, ונעשה להם נס ושמחה ויו"ט, כמו פורים, שהמגילה נקראת אגרת.

נפש כח המעשה. והוא הנקרא מעשה אורג (ארג, אגר) (שמות כח, לב). ועיין כתבי המ"מ משקלוב (ביאורי הזוהר, קפד) המלאכים תיקונן בסוד דבור התורה, והשדים תיקונן בעשית המצות. וכנגד מעשה ארג דקדושה. אגרת בת מחלת, כנ"ל.

רוח רוח חנופה (עיין קידושין מט ע"ב) ועיין סוטה (מא ע"ב) מיום שגבר אגרופה של חנופה. ועיין סוטה שם שהחניפו לאגריפס. והבן, אגר, אגרוף, אגריפס. שורשם חד.

נשמה היום לעשותם, ז"ת, בחינת נפש רוח. ולמחר לקבל שכרם, אגרא, בחינת נשמה, שבת, יומא דנשמתא.

חיה הארת חיה דנפש אלוקית מסלקת חיה דנפש בהמית בכלל, וחיה רעה בפרט. ואמרו זוה"ק (בחוקתי, קיד ע"א) והשבתתי חיה רעה מן הארץ, דא חיה דזינא בישא לתתא, ומאי איהי, אגרת בת מחלת, היא וכל סייעתא דילה.

יחידה כנגד יחידה דקדושה איכא יחיד דקלקול. ומצד כך אמרו (פסחים קיד ע"ב) לא יצא יחידי בלילה, לא בלילי רבעיות ולא בלילי שבתות מפני שאגרת בת מחלת היא ושמונה עשרה רבוא של מלאכי חבלה יוצאין. "וכל אחד ואחד יש לו רשות לחבל בפני עצמו". כל אחד בפני עצמו, דייקא.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא – נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה – להארות, הערות, והוספות: rav@bilvavi.net

בספרי על אתר, ובין גרו, זה (בעל דינו) שאוגר עליו דברים. ועיין משך חכמה שם, פירוש, שהוא אומר חרשת בתוך שלי, והוא אומר לא חרשת כל עיקר, לא בשדה זו ולא בשדה אחר, וכי מעדין עליו שחרש בתוך שדה, הוחזק כשקרן וחייב, וכי, וזה שאוגר עליו דברים, שמאסף דברים, שמקיבוץ דבריו עם דברי העדים יצא חייב. וכפשוטו פירש שם בגור אריה, שאוגר דברים טענות. ועיין העמק דבר (דברים א, יז) לא תגורו מפני איש וכו', לא תאגרו המפשט מלשמוע הטענות ולחקור הדין. ועיין מאור ושמש שם, ר"ל שמסולקים כל הדינים ונמתקים ברחמים, עיי"ש.

נצח

נודע. שמזרח ת"ת, מערב, יסוד, דרום חסד, צפון גבורה, הוד מטה, נצח מעלה. ואיגרא בארמית גג, עליה. והטעם כי הגג מחבר כל הקצוות יחד, בחינת כנופיא. ועי"ש כן נקרא גג, גימ' ו', מחבר כל ו' קצוות. כי לולי נצח כל שאר ה' קצות הם ארעי, אין להם קיום גמור, ומכח נצח נעשה קבע ונצחיות לכל הו"ק. כי הו"ק עולה ע"י עתיק לג"ר, מאבי"ע לאח"פ. וכך שגורם לכך שו"ק שהוא בחינת שית אלפי שנין יעתק לנצחיות, הוא מכח נצח. והוא מעלה, מעלה הכל לנצחיות.

הוד

ממונו של אדם שמעמידו על רגליו. ועיין כתבי רמ"מ משקלוב (ביאור משנת חסדים, רנו) אגרת בת מחלת, נקראת מחמת שאדם רוצה (לקבץ ולאגור) למלאות תאותו, חפץ. בקבוץ מעות כסף זהב ותכשיטין וכל דבר שיהא שמחה. ועוד. נו"ה מקום הילוך באדם. ועיין פסחים (קי"ב ע"ב) שגזר אביי שלא יעבור אגרת בת מחלת בישוב לעולם, אולם נמצאים בצידי הדרכים.

יסוד

יוסף הוא ה"אוגר" הגדול, שאגר את רוב התבואה של ז' שנות השובע עבור מאכל לשנות הרעב. והבן שביסוד נקבצים ונאגרים ה"ח וה"ג, כנודע. ולכך נקרא אגר, שאוגר ה"ח וה"ג. ומצד הקלקול אמרו (זהר חדש, נח) הזדמן להם אותו איש גדול של אגרת בת מחלת, ושמו יוסף השד. ונקרא יוסף דייקא כמ"ש בחסד לאברהם (עיין ערך קטן און) והם פוגמין אל המחממין עצמן בשז"ל, והיא האוספת (יוסף - אסופה) אותן הטיפות לעשות בה כרצונה, ומלידה בנים זרים רח"ל.

מלכות

עיין פרי עץ חיים (שער הפורים פ"ה) יסוד אבא כשהוא בנוקי

שאלה ענין ישו ימ"ש ע"פ פנימיות התורה

שלום הרב, אני לא מבין את התפקיד שהנצרות משמשת בהיסטוריה העולמית. האם הרב יכול להסביר מהפנימיות של התורה מהו תפקידו של ישו?

תשובה

עיינ ספר השרשים לרד"ק (ערך נצר) פירוש, שמורות ונשגבות מהשיג אליהם לדעתם. ועיין רש"י (ירמיהו לא, ה) נוצרים, צופים בראשי מגדלים להכריז קול שנשמע למרחוק, ל"א נוצרים כמו נוצר חסד לאלפים, לשון שמרים. והבן ששורש יניקתם מ"נוצר חסד".

ובגדר הדינים של הנוצרים עיין רמב"ם הלכות עכו"ם פ"ט ה"ד. וכן הלכות מאכלות אסורות פ"א הלכה ז', פיה"מ ע"ז א, ג. וכן בסוף הלכות מלכים (ומבואר שם שאמונתם מבוא ואמצעי להאיר את אור האמונה האמיתית, עיי"ש). (ועיין שו"ת תשובות והנהגות כרך ג' סימן ש"יז).

ורש"י במקומות רבים פירש מינין, תלמידי ישו, עיין ברכות י"ב ע"ב ד"ה מינות, ר"ה יז ע"א ד"ה המינין, יומא מ ע"ב, ועוד. ולעומת כך עיין תוס' ע"ז ב' ע"א ד"ה אסור, שו"ת רש"י שכ"ז, רבינו ירוחם נתיב יז ח"ה, מאירי ע"ז ח ע"א, וכן באר הגולה חו"מ רס"ו אות ב', וכן תכ"ה אות ש'. וכן שו"ת שאילת יעב"ץ מ"א.

ועיין סנהדרין מג ע"א, ישו הנוצרי יוצא ליסקל על שכישיף והסית והדיח את ישראל, ועיין סוטה מז ע"א, כל המעשה עמו.

והנה שורש הנצרות נקרא ע"ש אדום - עשו, עיין ספר העקרים (מאמר רביעי, פרק מב). ועיין ספר המספיק לעובדי השם לר' אברהם בן הרמב"ם (בראשית פרק כה, פסוק כג) ובסוף בית שני כאשר נח' לשו ישראל גברו אדום, והם היו סיבה לחורבן בית שני כמו שהתנבא דוד בזה, ואמר, זכר ה' לבני אדום את יום ירושלם, כלומר מיסדי שיטתם אחרי מות ישו ימח שמו כמה שנים, כמו שהוא מפורסם, ולפיכך נתיחסו הנוצרים כולם לאדום. ועיין אברבנאל (ישעי' פרק לה) שכתב, כל הנוצרים המאמינים בדת ישו הם בלי ספק בני אדום, בני עשו, ועיי"ש עוד, ולהיות ישו הנוצרים תחת מאדים, היה דמו בראשו.

והבן שיש התנגדות עשו - אדום ליעקב, ושורשו ויתרוצצו הבנים בק' רבה, וכל המשכו. ויש התנגדות של עשו - אדום ליוסף הנקרא שטנו של עשו. ועיקר גילוי עשו כנגד יעקב, ועיקר גילוי ישו ימ"ש נגד יוסף. ולכך חדשו ברית חדשה כנגד ברית האמת, שהיא מדתו של יוסף. וזהו שמו יש-ו, י"ש עולמות כנגד י"ש עולמות לכל צדיק, ואת ו', אות ברית קודש שצורתו וא"ו כנודע, והיא המדה הששית, "כי כל בשמים ובארץ". ולכך מת ישו ביום שישי (עיין אוצר המדרשים).

ונודע ישו שם אביו היה יוסף בן פנדירא, ושם אמו מרים. עיין ספר הגימטריאות לר' יהודה החסיד פרשת עקב.

ועומק מדתו של יוסף דאחיד בשמיא וארעא, חיבור רוחניות וגשמיות, ולעומתם קליפת הנוצרים, כמ"ש ברד"ק (תהלים פרק יט, פסוק י) הכופרים הנוצרים שאומרים, כי התורה שנתנה בהר סיני היה לה זמן

עד עת בא ישו הנוצרי, כי עד זמנו היתה גופנית, ומעת שבה הוא צוה להבין אותה רוחנית.

ועיין ספר הגימטריאות הנ"ל, לא תביא אתנן זונה ומחיר כלב (דברים כג, יט) בגימטריא ישו, והוא פגם אות ברית קודש. והבן מאוד עוד, שישו קליפה למשיח בין יוסף, והוא בחינת אתנן זונה, וכן הוא קליפה למשיח בן דוד, והוא בחינת מחיר כלב. כמ"ש בפ"ב דשבת שביום מיתתו של דוד המלך שאל שלמה בנו ב' שאלות, א' על כבוד דוד שמוטל בחמה, ועל כלבים של אבא שרעבים.

ועיין פסקי ריא"ז (סנהדרין פ"ז ה"ג אות יג) ישו הנוצרי יהושע שמו, וחכמים כינוי שמו ישו.

ועיין פסקי הרי"ד (סנהדרין סג ע"ב) וישו הנוצרי ישוע שמו, וקראוהו ישו לגנאי. והבן ישוע קליפת יהושע בן נון משבט יוסף. ועיין עמק המלך (הקדמה) וכן אשם ששי (ישו) שהיה מקדיח תבשילו ברבים. והרי שהגדירו כ"שישי", יסוד - יוסף (וכן כתב שם כן פעמים רבות, כגון הקדמה ג' פרק ט, שער תיקוני התשובה פרק א' שער י"ז, פרק כ). וכן כתב בספר מפתח השמות לר"א אבולעפיה, פרשת נח, יום הששי, ישו הנוצרי. וכן כתב שם פרשת בא, וכן חותם יום הששי ישו הנוצרי, ונצלב בער"פ כמ"ש בסנהדרין (ולשיטת תוס' הרא"ש מז ע"א בסוטה איכא ב' ישו). בחינת שעה שישיית. ועיי"ש שביאר את שורשו של ישו, שיסודו ממזר בן הנדה, חומר ראשון שהוא הבכור לכל נברא, עיי"ש.

ועיין גנזי רמח"ל עמ' קד, סוד ירבעם היה מועד להיות משיח בן יוסף, וקליפת ישו השייכת לכך.

ועיין בהרחבה בספר מעיני הישועה לאברבנאל, מעיין ח, תמו, ה, ואילך. ועיין רמב"ן מאמר היויכות. וספר הקבלה לראב"ד וספר יוחסין מאמר ראשון, וכן שם אות השי"ן, ושם מאמר השישי. ועיין שו"ת יביע אומר, ח"ג, יו"ד, סימן ט'.

ומהות שיטתם (ויש לידע שבתוכם ישנם כמה כיתות, ואמונתם שונה) עיין ספר העקרים (מאמר שלישי, פרק כה) תורת ישו הנוצרי שבארה בפרוש שהאלוה אב ובן ורוח הקודש ושכלם דבר אחד. וזה הר"ת **אברהם: א- אב, ב-בן, רה- רוח הקודש, ס-מחוברים ביחד** וזה נוצר חסד מידתו של אברהם. והוא קליפה בשורש לסוד תלת קשרין מתקשרין דא בדא קוב"ה אורייתא וישראל. ובהשתלשלות זו קליפה בפועל ל"משה ותרין משיחין", שהם בסוד תלת, וקליפת ישו קליפה למשיח כנ"ל. ולכך רמזו הנוצרים על הפסוק "עד כי יבא שילה", עליו, עיי"ש באברבנאל ועוד מפרשים, ומשה דא שילה בגימ' חז"ל. ועיין ר' חיים פלטיאל (יוחי, פרק מט, פסוק י') יבא שילה ולו, ר"ת ישו.

ועיין רמח"ל אדיר במרום עמ' תס"ג, שישו הוא זמרי ומשה נקבר מול בית פעור ע"מ לתקנו, כי משה סוד השילוש דקדושה, ולכך נידון ישו בצואה רותחת כמ"ש בגיטין נז ע"א, שהוא בחינת עבודת פעור. ועיי"ש, שעטרה של דוד היתה שקועה שם, והיינו כח החיבור בין משיח בן יוסף למשיח בן דוד, שהוא משה. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא- מהארכיון